

ԼՈՒՍԱՎՈՐԶԻ ԿԱՆԹԵՂԸ

Կես գիշերին կանթեղը վառ
Կախ է ընկած երկընթից,
Լուսավորչի կանթեղն անմար
Հայոց մըթնած երկընթից:

Կախ է ընկած առանց պարան
Արագածի կատարին,
Ու սեղանից հըսկալական
Լույս է տալիս աշխարհին:

Լույս է տալիս երկա՛ր դարեր
Ու վառվում են միշտ անշեշ
Սուրբի մաքուր արցունքները
Յուդի տեղակ ճըրա մեջ:

Ոչ մարդկային ձեռ կըհասնի
Էն ահավոր բարձունքին.
Եվ ոչ քամին կըհանգցնի՝
Վիշապ-քամին ահագին:

Երբ պատում է մութ խավարը
Չընաշխարհիկ մեր երկրին,
Երբ տիրում է ահն ու վախը
Թույլ, կասկածոտ սըրտերին,

Ով անմեղ է լիքը սիրով
Ու հավատով անասան,
Ով ճաշում է վառ հույսերով
Դեպի Հայոց ապագան,—

Նա կըտեսնի էն մըշտավառ
Ջահը կախված երկընթից,
Ասես՝ Աստծո աչքը պայծառ
Հըսկում է ցած երկընթից:

ՔՐԻՍՏՈՍՆ ԱՆԱՊԱՏՈՒՄ

Անապատի մեջ խավար ու տխուր,
Յրված քարերից մի քարի վըրա,
Գլխիկոր ճըստած, մտախոհ ու լուռ
Աշխարհի մասին մտածում էր նա:

Նրա ճակատը մութն էր ավելի,
Քան անապատը գիշերվա մթնում,
Մտածում էր նա՝ սեր-լույս ծավալի
Մարդկային կյանքի մութն անապատում: